

menhæng, der er ubrydelig. Det er så ikke nogen garanti for – og den garanti kan ikke gives – hvilket tempo der vil være i udvidelsesprocessen, og hvor mange der kommer med hvornår.

Der ligger forude et besværligt arbejde med optagelsesforhandlinger med nye medlemsstater, som jo alle sammen har større vanskeligheder med at tilpasse sig end f.eks. de seneste nye medlemmer, Sverige, Finland og Østrig, som er modne industrinationer med et veletableret demokrati.

Det er klart, at udvidelsesprocessen bliver besværlig, men der kan ikke tales bort fra, at vedtagelsen af Amsterdam er det, der baner vejen for, at udvidelsen kan gå i gang. Vi kan så altid filosofere over, hvad der ville ske, hvis Amsterdamprocessen bremses. Personlig er jeg overbevist om, at det ville give et betydeligt afbræk i udvidelsesprocessen, men det er jo noget, vi kan diskutere ved en anden lejlighed. Jeg har gerne villet fastslå den ubrydelige politiske sammenhæng, der er mellem Amsterdamtraktaten og udvidelsesprocessen.

Flere talere repræsenterende et stort, stort flertal her i salen har sluttet op om ideen om samtidighed i udvidelsesforhandlingerne. Det er jo ikke så mærkeligt, når man erindrer, at vi ikke skal længere tilbage end 14. eller 17. maj – det kan jeg ikke huske – i år, hvor Folketinget vedtog en dagsorden om samme emne.

Jeg vil godt om samtidighedsmodellen sige, at den indebærer, at der optages forhandlinger med alle ansøgerlandene på samme tid, men med ansøgerlandene hver for sig, og sådan er det altid. EU forhandler ikke med en bunke lande, men forhandler med individuelle lande hver for sig. Samtidighedsmodellen indebærer heller ikke, at alle lande bliver færdige på samme tid. Jeg anser det for en helt umulig tanke, at det skulle kunne lade sig gøre, for der er betydelig forskel i landenes udviklingsniveau.

Samtidighedsmodellen indebærer heller ikke, at der bliver forhandlet med samme intensitet for alle lande på samme tid, og det mener jeg heller ikke vil være en særlig fornuftig antagelse. Hvorfor skulle man det?

Men samtidighedsmodellen har en række fordele, som er helt ubestridelige, og som ingen anden model fuldt og helt kan leve op til. Den opmuntrer alle kandidatlandene til fortsatte reformer, og det er en dynamisk model, der betyder, at hvis der pludselig er nogle lande, som går meget hurtigt fremad, vil det også

kunne afspejle sig i deres forhandlinger med EU, og desværre også hvis det omvendte skulle vise sig at være tilfældet.

Samtidighedsmodellen modvirker også nogle af de forvridninger, man ellers kan frygte, der følger af Kommissionens model, nemlig forvridninger som følge af at der vil være en tilbøjelighed til, at privatinvesteringer vil søge ind til de lande, som ligger i gruppe 1.

Endelig kan man altså også pege på, at Kommissionen i sine egne forslag har lagt tingene således til rette, at der for de lande, der bliver medlemmer, i perioden frem til år 2006 står 38 mia. ecu til rådighed i strukturfondsmidler. Kun de lande, der altså kommer med, får andel i de penge, og det kan føre til en ubehagelig og, synes jeg, farlig yderligere forvridning.

Derfor er der efter mit og regeringens skøn ingen diskussion om fordelene ved en sådan samtidig optagelse af forhandlinger.

Hvem er så med på det? Kan det så gennemføres?

Danmark og Sverige har konsekvent været på den linje, og vi har været der længst, men det skal ikke rokke ved, at Danmark og Sverige sammen har anlagt den fælles linje her sammen med Grækenland, Italien, Spanien og nu også Portugal.

Jeg kan fortælle Tingets medlemmer, at jeg i dag har haft politiske møder med den rumænske udenrigsminister, som kunne berette, at da han og den rumænske præsident i sidste uge mødte den franske præsident Chirac, gav præsident Chirac ganske klart til kende, at Frankrig støttede samtidighedsmodellen. Det vil sige, at det ikke er sådan, at vi har vundet denne diskussion, for det har vi ikke, men vi har heller ikke tabt den, idet den er i fuld gang.

Når vi så ser på de andre lande, kan vi se nogle, som slet ikke har taget stilling. Det gælder Tyskland. Den tyske udenrigsminister Klaus Kinkel har netop her i weekenden udtalt, at han og Tyskland gerne så, at de baltiske lande alle tre blev medlemmer så hurtigt som muligt. Tyskland havde dog ikke taget endelig stilling, men arbejder også med andre muligheder end de to.

Jeg ved, at et land som Belgien også har givet udtryk for, at den nuværende model, Kommissionens model, ikke er god nok. De er heller ikke at finde på samtidighedsmodellen, men har givet udtryk for, at Kommissionsmodellen altså ikke er tilfredsstillende.